

Der henvises til de almindelige bemærkninger under pkt. 3.

Stk. 1 giver en almindelig regel om ret til erstatning under forudsætning af, at de skadelidte lider et indtægtstab. Efter forslaget kræves der mindst 15 pct. erhvervsevnetab for, at der kan udbetales erstatning. Efter ulykkesforsikringsloven ydes der invaliditetserstatning, når blot erhvervsevnen er nedsat med 5 pct. Om baggrunden for denne ændring henvises til de almindelige bemærkninger i pkt. 3 om forholdet mellem forslagets regler om erstatning for tab af erhvervsevne og ménerstatning.

I *stk. 2* anføres en række forhold, som skal indgå i sikringsstyrelsens vurdering, når der træffes afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne. Det vil ikke være tilstrækkeligt blot at fastslå den umiddelbare nedsættelse af skadelidtes indkomst, som arbejdsskaden har forvoldt, og derefter træffe afgørelse på dette grundlag. I erstatningsudmålingen skal der også tages hensyn til skadelidtes muligheder for på længere sigt at skaffe sig erhvervsarbejde. Sikringsstyrelsen skal i hvert enkelt tilfælde tilvejebringe oplysninger om skadelidtes erhvervs- og indtægtsforhold forud for arbejdsskadens indtræden og på dette grundlag udøve et skøn over pågældendes fremtidige erhvervs- og indtægtsmuligheder, hvis skaden ikke var indtruffet. Det vil være vanskeligt, umiddelbart i tilslutning til en sygemeldingsperiode, at foretage et nogenlunde sikkert skøn over den fremtidige nedsættelse af erhvervsevnen. Først når skadelidte evt. igennem en længere periode har forsøgt at tilpasse sig de problemer, som skaden har medført, navnlig i arbejdet, kan en sikrere bedømmelse foretages. En endelig udmålt erstatning bør derfor i mange tilfælde ikke tilkendes, før en passende revalidering er gennemført eller forsøgt. Sikringsstyrelsen må dog tilrettelægge sin sagsbehandling således, at skadelidte ikke kommer til at vente urimeligt længe på sin erstatning. Samtidig må styrelsen ligesom i dag indarbejde en revisionspraksis, således at den endelige erstatningsudmåling kommer til at svare til skadelidtes faktiske tab, jfr. § 29.

Ved *stk. 3* foreslås ud fra forsørgelsessynspunkter, at erstatningen, ligesom efter gældende lov, i princippet gives som en løbende ydelse, jfr. dog § 39 og bemærkningerne hertil.

Stk. 4. Bestemmelsen vedrører erstatningsniveauet. Dette er i forhold til gældende lov forhøjet fra $\frac{2}{3}$ til $\frac{3}{4}$, jfr. almindelige bemærkninger under pkt. 7.

Stk. 5 svarer til gældende lovs § 33. Forudbetalingen er en lovfæstelse af praksis.

Med hensyn til *stk. 6* henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger under pkt. 5.

Til § 28.

Bestemmelsen omhandler erstatning for varigt mén. Der henvises for så vidt angår baggrunden for denne nye bestemmelse til de almindelige bemærkninger, pkt. 3.

Stk. 1 giver ret til erstatning for den varige, medicinske følge af arbejdsskaden, uafhængig af skadens erhvervsmæssige følger. Laveste ménprocent er fastsat til 5 pct., hvilket er den samme grænse, som er fastsat for invaliditetserstatning efter gældende lov.

Stk. 2 giver nærmere regler for, hvordan ménet skal vurderes. På grundlag af den foreslåede bestemmelse skal ménprocenten principielt fastsættes ud fra nærmere medicinske kriterier, der fastsættes i tabelform. Der bør dog kunne afviges fra tabellen, når en skade har betydet et specielt afbræk i den skadelidtes daglige livsførelse. Ved vurderingen må man derfor kunne anvende en normaltabel for fastsættelse af invaliditetsprocenter.

Stk. 3. fastsætter den normalt højeste ménprocent til 100, hvilket svarer til 13.000 kr. i årlig ydelse. Ved méngrader under 100 pct. nedsættes den årlige ydelse proportionalt i forhold til 13.000 kr. Ved forslaget om, at der kan ydes ménerstatninger med op til 120 pct. af dette beløb i årlig ydelse, er der tænkt på tilfælde, hvor anvendelse af det sædvanlige maksimum ikke vil give en rimelig kompensation, navnlig ved kombinerede skader, f. eks. ved fuldstændigt tab af synet kombineret med ekstremtetslammelser eller amputationer.

Det skal nævnes, at skadelidtes alder vil få indflydelse på erstatningens faktiske størrelse, hvilket svarer til princippet i gældende lov. Samme mén giver ganske vist samme årlige ydelse, men da ydelsen principielt er livsvarig, vil en kapitalisering på grundlag af et tillempet livrentep princip kunne medføre væsentlig større kapitalerstatning til yngre personer end til ældre.

Efter *stk. 4* udbetales ménerstatningen principielt som et kapitalbeløb, da erstatningen ikke har forsørgelsesmæssigt sigte. Hvis skadelidte ønsker det, kan han i stedet vælge den livsvarige ydelse, såfremt méngraden har en vis størrelse (50 pct. eller derover).

Stk. 5 om forudbetaling af løbende ydelser er i overensstemmelse med gældende praksis.

Til § 29.

Bestemmelsens *stk. 1* svarer stort set til gældende lovs § 34, *stk. 4*. Ved sidste punktum er der dog hjemlet sikringsstyrelsen en adgang til i særlige tilfælde at se bort fra genoptagelsesfristerne.